Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Første Afdeling, sat med fem dommere)

22. april 2026*

»Konkurrence – kartel – misbrug af dominerende stilling – sektoren for energidrikke – kontrolundersøgelse iværksat af Kommissionen – artikel 20, stk. 4, i forordning (EF) nr. 1/2003 – fortsættelse af kontrolundersøgelsen i Kommissionens lokaler – Kommissionens afslag på at godtgøre en del af omkostningerne ved denne kontrolundersøgelse – begrebet »yderligere omkostninger opstået alene som følge af fortsættelsen af kontrolundersøgelsen i Kommissionens lokaler««

I sag T-682/24,

Red Bull GmbH, Fuschl am See (Østrig),

Red Bull France SASU, Paris (Frankrig),

Red Bull Nederland BV, Soesterberg (Nederlandene),

ved avocats H. Wollmann, F. Urlesberger, J. Schindler, F. Dethmers og A. Visontai-Knor,

sagsøgere,

mod

Europa-Kommissionen ved T. Franchoo, M. Jakobs og I. Naglis, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

har

RETTEN (Første Afdeling, sat med fem dommere),

sammensat af afdelingsformanden, E. Buttigieg, og dommerne J. Schwarcz, M. Kancheva (refererende dommer), E. Tichy-Fisslberger og F. Bestagno,

justitssekretær: S. Jund, fuldmægtig,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter retsmødet den 20. januar 2026,

* Processprog: tysk.

afsagt følgende

Dom

1 Med søgsmål anlagt i henhold til artikel 263 TEUF har sagsøgerne, Red Bull GmbH og dets datterselskaber Red Bull France SASU og Red Bull Nederland BV, nedlagt påstand om annullation af Europa-Kommissionens afgørelse af 23. oktober 2024 (sag AT.40819), hvorved denne institution delvist gav afslag på at godtgøre de yderligere omkostninger, som sagsøgerne mener, at de har måttet afholde, som følge af at en kontrolundersøgelse anordnet i henhold til artikel 20, stk. 4, i Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16. december 2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i [...] artikel [101 TEUF] og [102 TEUF] (EFT 2003, L 1, s. 1) fortsatte i Kommissionens lokaler i Bruxelles (Belgien) (herefter »den anfægtede afgørelse«).

Tvistens baggrund

2 Red Bull France SASU og Red Bull Nederland BV er Red Bull GmbH's datterselskaber. Disse tre virksomheder indgår i Red Bull-koncernen (herefter »Red Bull«) og driver virksomhed i sektoren for energidrikke, som de markedsfører i Den Europæiske Union og Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS), bl.a. under et mærke af samme navn som denne koncern.

Den omtvistede kontrolundersøgelse

3 Ved afgørelse af 8. marts 2023 anordnede Kommissionen i henhold til artikel 20, stk. 4, i forordning nr. 1/2003 en kontrolundersøgelse, som fandt sted den 20.-24. marts 2023 i sagsøgernes lokaler i Fuschl am See (Østrig), Paris (Frankrig) og Amsterdam (Nederlandene).

4 Under det afsluttende møde for kontrolundersøgelsen i sagsøgernes lokaler, som blev afholdt den 24. marts 2023 i Fuschl am See, meddelte Kommissionen Red Bulls repræsentanter, at kontrolundersøgelsen ville fortsætte i denne institutions lokaler i Bruxelles med henblik på undersøgelse af de kopierede dokumenter og yderligere oplysninger, som sagsøgerne fremlagde efterfølgende.

5 Nævnte kontrolundersøgelse fortsatte i Kommissionens lokaler i Bruxelles den 14.-20. juni 2023 og fra den 29. august til den 29. september 2023.

Korrespondancen mellem parterne forud for vedtagelsen af den anfægtede afgørelse

6 Ved skrivelse af 25. januar 2024 meddelte Kommissionen sagsøgerne muligheden for at indgive en begrundet anmodning om godtgørelse af de yderligere omkostninger, som fortsættelsen af kontrolundersøgelsen i Kommissionens lokaler i Bruxelles forårsagede. Et dokument med titlen »Principper for godtgørelse for yderligere omkostninger til, hvis kontrolundersøgelsen fortsætter i Kommissionens lokaler«, var vedlagt denne skrivelse.

7 Den 25. april 2024 indgav sagsøgerne en anmodning om godtgørelse for yderligere omkostninger som følge af fortsættelsen af kontrolundersøgelsen i denne institutions i lokaler i Bruxelles. Med denne anmodning har sagsøgerne krævet godtgørelse af udgifter til rejse og indkvartering for

deres ansatte og advokater, der var til stede i Bruxelles, dagpenge betalt til disse ansatte samt alle salærer til advokaterne, herunder salærer opkrævet af et andet advokatkontor, som havde fået fuldmagt ud over det østrigske kontor, der normalt repræsenterede sagsøgerne.

8 Der foregik herefter en omfattende korrespondance mellem sagsøgerne og Kommissionen indtil vedtagelsen af den anfægtede afgørelse.

Den anfægtede afgørelse

9 Den 23. oktober 2024 vedtog Kommissionen den anfægtede afgørelse.

10 I den anfægtede afgørelse anførte Kommissionen indledningsvis sit standpunkt ved at henvise til visse af sine tidligere skrivelser, nemlig at denne institution kun havde pligt til at godtgøre de yderligere omkostninger, som den virksomhed, der var underkastet en kontrolundersøgelse, havde afholdt, alene fordi en kontrolundersøgelse fortsatte i Kommissionens lokaler, hvilket således udelukker omkostninger, som under alle omstændigheder skulle have været afholdt, hvis kontrolundersøgelsen var fortsat i denne virksomheds lokaler, herunder advokatsalærer. Kommissionen tilføjede, at dette standpunkt svarede til den fremgangsmåde, der følger af dom af 16. juli 2020, Nexans France og Nexans mod Kommissionen (C-606/18 P, EU:C:2020:571, præmis 90).

11 Hvad nærmere bestemt angår advokatsalærer anførte Kommissionen under henvisning til visse af sine tidligere skrivelser, at Red Bull under kontrolundersøgelsen i denne virksomheds lokaler i marts 2023 hele tiden havde haft bistand af advokater, hvorfor advokatsalærerne afholdt i forbindelse med fortsættelsen af kontrolundersøgelsen i Bruxelles ikke skulle anses for yderligere omkostninger, der kan godtgøres. Kommissionen anførte ligeledes, at sagsøgerne i visse af deres skrivelser selv havde anerkendt, at selv om kontrolundersøgelsen var fortsat i deres lokaler, ville de have henvendt sig til advokater. Kommissionen besluttede følgelig ikke at betale godtgørelse for de advokatsalærer, som Red Bull gjorde krav på.

12 Endelig anførte Kommissionen med hensyn til andre omkostninger, at den ville yde godtgørelse for alle de krævede omkostninger med støtte i de beløb, som Red Bull havde angivet i det Excel-ark, der var vedhæftet en af denne virksomheds tidligere skrivelser.

Parternes påstande

13 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

– Den anfægtede afgørelse annulleres.

– Kommissionen tilpligtes at yde hele den krævede godtgørelse af omkostninger.

– Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

14 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

– Frifindelse.

– Sagsøgerne tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Retlige bemærkninger

15 Indledningsvis undersøges den anden påstand om, at Retten tilpligter Kommissionen at yde hele den af sagsøgerne krævede godtgørelse af omkostninger, hvorefter den første påstand om annullation af den anfægtede afgørelse undersøges.

Den anden påstand om, at Kommissionen tilpligtes at yde hele den af sagsøgerne krævede godtgørelse af omkostninger

16 Med den anden påstand har sagsøgerne nedlagt påstand om, at Retten tilpligter Kommissionen at yde hele den af disse krævede godtgørelse af omkostninger.

17 Det skal fastslås, at en sådan påstand i det væsentlige tilsigter at opnå, at Retten udsteder et påbud til Kommissionen, hvorved denne institution forpligtes til at godtgøre sagsøgerne alle de af disse krævede omkostninger.

18 Det fremgår af fast retspraksis, at Unionens retsinstanser i forbindelse med legalitetskontrollen i henhold til artikel 263 TEUF ikke har kompetence til at meddele påbud over for Den Europæiske Unions institutioner, organer, kontorer og agenturer (jf. dom af 14.3.2024, D & A Pharma mod Kommissionen og EMA, C-291/22 P, EU:C:2024:228, præmis 160 og den deri nævnte retspraksis).

19 Den anden påstand skal derfor afvises, da Retten savner kompetence.

Påstanden om annullation af den anfægtede afgørelse

20 Til støtte for påstanden om annullation af den anfægtede afgørelse har sagsøgerne fremsat fire anbringender, hvoraf de med det første anbringende har gjort gældende, at Kommissionens afslag på at godtgøre alle de omkostninger, som de havde fremsat krav om, eftersom det angiveligt var proportionalt at fortsætte kontrolundersøgelsen i Kommissionens lokaler i Bruxelles, var ulovligt, det andet anbringende vedrører en begrundelsesmangel, det tredje vedrører en retlig fejl ved fortolkningen af begrebet »yderligere omkostninger« opstået ved fortsættelsen af kontrolundersøgelsen i Kommissionens lokaler i Bruxelles som omhandlet i dom af 16. juli 2020, Nexans France og Nexans mod Kommissionen (C-606/18 P, EU:C:2020:571), og en urigtig vurdering af de faktiske omstændigheder, der førte til afslaget på at yde fuld godtgørelse for advokatsalærerne, mens det fjerde anbringende vedrører en tilsidesættelse af deres ret til forsvar.

21 Det skal indledningsvis bemærkes, at selv om Kommissionen i den anfægtede afgørelse gav sagsøgerne afslag på at yde godtgørelse for de krævede advokatsalærer, accepterede den ikke desto mindre at afholde alle de andre omkostninger, hvorom der var anmodet om godtgørelse i det Excel-ark, som Red Bull havde fremsendt, dvs. udgifter til rejse og indkvartering for de ansatte og advokater, der var til stede i Bruxelles, samt de dagpenge, som koncernen skulle udbetale til disse ansatte (jf. præmis 12 ovenfor). Det følger heraf, at den anfægtede afgørelse i hvert fald delvist var gunstig for sagsøgerne.

22 Det skal i denne henseende bemærkes, at de følger af fast retspraksis, at et annullationssøgsmål, der anlægges af en fysisk eller juridisk person, kun kan antages til realitetsbehandling, såfremt sagsøgeren har en retlig interesse i, at den anfægtede retsakt annulleres. En sådan interesse foreligger kun, såfremt en annullation af denne retsakt i sig selv kan have retsvirkninger, og

søgsmålet således med sit resultat kan tilføre parten en fordel. Søgsmålsinteressen er således en afgørende og grundlæggende betingelse for al rettergang (jf. dom af 15.6.2023, Shindler m.fl. mod Rådet, C-501/21 P, EU:C:2023:480, præmis 63 og den deri nævnte retspraksis).

23 Adspurgt i retsmødet om deres søgsmålsinteresse hvad angår den første påstand har sagsøgerne i første omgang i det væsentlige anført, at denne påstand skal fortolkes således, at disse sagsøgere alene har nedlagt påstand om annullation af den anfægtede afgørelse, for så vidt som Kommissionen gav dem afslag på godtgørelse for de krævede advokatsalærer, inden de i anden omgang har berigtiget dette udsagn og præciseret, at de tværtimod har nedlagt påstand om annullation af den anfægtede afgørelse i det hele, herunder for så vidt som Kommissionen accepterede at yde dem godtgørelse for andre omkostninger end advokatsalærerne.

24 Henset til omstændighederne i den foreliggende sag er Retten af den opfattelse, at den af egen drift skal rejse spørgsmål om, hvorvidt sagsøgerne har en søgsmålsinteresse med hensyn til deres påstand om annullation af den anfægtede afgørelse i dens helhed. Det skal nemlig fastslås, at hvis den anfægtede afgørelse annulleres, for så vidt som Kommissionen accepterede at yde sagsøgerne godtgørelse for andre omkostninger end advokatsalærerne (jf. præmis 21 ovenfor), kan dette ikke tilføre disse sagsøgere en fordel, som kan underbygge deres søgsmålsinteresse som omhandlet i den retspraksis, der er omtalt i præmis 22 ovenfor.

25 Det følger heraf, at søgsmålet delvist skal afvises, for så vidt som det tager sigte på annullation af den anfægtede afgørelse, i det omfang Kommissionen accepterede at yde sagsøgerne godtgørelse for andre omkostninger end advokatsalærerne.

26 Hvad derudover angår den første påstand undersøger Retten indledningsvis sagsøgernes fjerde anbringende, derefter det andet anbringende og endelig det første og det tredje anbringende.

Det fjerde anbringende om tilsidesættelse af retten til forsvar

27 Sagsøgerne har fremsat tre klagepunkter til støtte for det fjerde anbringende.

28 For det første har sagsøgerne gjort gældende, at en virksomhed frit kan tilrettelægge sit eget forsvar. Sagsøgerne har anført, at det fremgår af artikel 6, stk. 3, litra c), i konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950, at enhver, der er anklaget for en lovovertrædelse, er berettiget til at forsvare sig personligt eller ved juridisk bistand som vedkommende selv har valgt. Sagsøgerne har heraf udledt, at det ikke tilkommer Kommissionen at beslutte, hvad en virksomhed har behov for med henblik på sit forsvar. Disse sagsøgere har gjort gældende, at de som følge af fortsættelsen af kontrolundersøgelsen i Kommissionens lokaler i Bruxelles har været tvunget til at give fuldmagt til endnu et advokatkontor. Ifølge sagsøgerne fastlægger Kommissionen arten og omfanget af de forsvarsanbringender, som den pågældende virksomhed kan vælge, hvis den anlægger en restriktiv opfattelse af forpligtelsen til at yde godtgørelse for de yderligere omkostninger. Ved at give afslag på at godtgøre de advokatsalærer, som skyldes fortsættelsen af kontrolundersøgelsen i Bruxelles, begrænsede Kommissionen således deres frihed til at vælge de forsvarsanbringender, som de finder nødvendige og passende.

29 For det andet har sagsøgerne gjort gældende, at »Den Europæiske Unions budgetbestemmelser« ikke finder anvendelse på dem, hvorfor Kommissionen ikke kunne henvise hertil for at afgøre, om de omkostninger til forsvar, hvorom de fremsatte krav om godtgørelse, var rimelige.

30 For det tredje har sagsøgerne kritiseret Kommissionens anvendelse af angiveligt uforholdsmæssige krav i bevisførelsen med hensyn til fastlæggelsen af de yderligere omkostninger, der blev afholdt som følge af fortsættelsen af kontrolundersøgelsen i denne institutions lokaler i Bruxelles. For at bevise, at fire af Red Bulls ansatte, som var til stede i Bruxelles under fortsættelsen af kontrolundersøgelsen, men som ikke havde indfundet sig i Kommissionens lokaler, rent faktisk havde deltaget i kontrolundersøgelsen, krævede denne institution at modtage edsvorne erklæringer, hvori disse personer skulle bekræfte deres deltagelse heri. Henset til de mulige strafferetlige konsekvenser af edsvorne erklæringer, der er i strid med sandheden, har sagsøgerne kritiseret Kommissionen for at kræve et så højt bevisniveau.

31 Kommissionen har bestridt sagsøgernes argumenter og gjort gældende, at det første klagepunkt er ugrundet, at det andet klagepunkt er irrelevant, og at det tredje klagepunkt er irrelevant og skal afvises.

32 For det første skal det for så vidt angår den angivelige skade på sagsøgernes frihed til at vælge deres forsvarsanbringender fastslås, at disse parter reelt på ingen måde har været hindret i frit at tilrettelægge deres forsvar under fortsættelsen af kontrolundersøgelsen i Kommissionens lokaler i Bruxelles.

33 Det fremgår nemlig af de dokumenter, som sagsøgerne har fremlagt i forbindelse med denne sag, at de i Bruxelles var bistået af en advokat fra det østrigske advokatkontor, som sædvanligvis yder dem bistand, og som allerede var til stede under kontrolundersøgelsen i sagsøgernes lokaler i Fuschl am See, af en eller flere advokater fra et andet advokatkontor, alt efter den omhandlede periode, og visse dage af flere af deres ansatte. Det skal endvidere fastslås, at sagsøgerne, i modsætning til hvad de har anført, på ingen måde var tvunget til at give fuldmagt til et andet advokatkontor til at repræsentere dem under fortsættelsen af kontrolundersøgelsen i Kommissionens lokaler i Bruxelles. Sagsøgerne besluttede nemlig selv at give dette advokatkontor fuldmagt af grunde, som er specifikke for dem.

34 Det følger af det ovenstående, at sagsøgerne, i modsætning til hvad de har anført, frit kunne tilrettelægge deres forsvar, uden at Kommissionen blandede sig i en sådan tilrettelæggelse, hvilket er tilstrækkeligt til at forkaste det fjerde anbringendes første klagepunkt som ugrundet.

35 For det andet skal det hvad angår Kommissionens angivelige anvendelse af »Unionens budgetbestemmelser« på sagsøgerne indledningsvis fastslås, at selv om sagsøgerne i stævningen har henvist til de »omkostninger til forsvar«, som de har afholdt, vedrører dette klagepunkt i virkeligheden ikke de advokatsalærer, for hvilke der ved den anfægtede afgørelse blev givet afslag på godtgørelse. Det fremgår nemlig af den korrespondance mellem parterne forud for vedtagelsen af den anfægtede afgørelse, som sagsøgerne har fremlagt i forbindelse med denne sag, at selv om Kommissionen henviste til »Unionens budgetbestemmelser« eller endda anvendte disse, var det alene i forhold til de omkostninger til rejse og indkvartering samt de dagpenge, for hvilke der blev indrømmet godtgørelse, men ikke i forhold til advokatsalærer.

36 Det følger heraf, at dette klagepunkt i det væsentlige er rettet mod den anfægtede afgørelse, for så vidt som denne afgørelse accepterede at yde sagsøgerne godtgørelse for andre omkostninger end advokatsalærer, hvorfor klagepunktet skal afvises af de grunde, der er anført i præmis 21-25 ovenfor.

37 For det tredje skal det med hensyn til det forhold, at Kommissionen angiveligt pålagde sagsøgerne uforholdsmæssige krav vedrørende bevisførelsen med hensyn til fastlæggelsen af de afholdte omkostninger, indledningsvis fastslås, at dette klagepunkt heller ikke vedrører de advokatsalærer, for hvilke der blev givet afslag på godtgørelse ved den anfægtede afgørelse. De edsvorne erklæringer, som Kommissionen angiveligt krævede, blev nemlig fremlagt for at bevise, at fire af Red Bulls ansatte, som ikke var til stede i denne institutions lokaler, befandt sig i Bruxelles for at deltage i fortsættelsen af kontrolundersøgelsen, og dermed for at der kunne ydes godtgørelse for de omkostninger til rejse og indkvartering samt de faste dagpenge, som sagsøgerne havde afholdt i denne forbindelse.

38 Det følger heraf, at dette klagepunkt er rettet mod den anfægtede afgørelse, for så vidt som denne afgørelse accepterede at yde sagsøgerne godtgørelse for andre omkostninger end advokatsalærer, hvorfor klagepunktet skal afvises af de grunde, der er anført i præmis 21-25 ovenfor.

39 Det skal under alle omstændigheder fastslås, at det fremgår af de akter, som sagsøgerne har fremlagt som led i denne sag, at det var sagsøgerne selv, der foreslog Kommissionen, at de omtvistede erklæringer blev fremlagt. Sagsøgerne kan følgelig ikke foreholde Kommissionen, at den pålagde dem uforholdsmæssige krav ved bevisførelsen. Den omstændighed, at Kommissionen giver afslag på alene på grundlag af fakturaer at yde godtgørelse for omkostninger til rejse og indkvartering for fire af Red Bulls ansatte, som ikke indfandt sig i denne institutions lokaler, og kræver yderligere beviser for, at disse personers tilstedeværelse i Bruxelles rent faktisk skyldtes fortsættelsen af kontrolundersøgelsen, kan heller ikke kritiseres og udgør, i modsætning til hvad sagsøgerne har gjort gældende, ikke et uforholdsmæssigt beviskrav. Det følger heraf, at dette klagepunkt under alle omstændigheder er ugrundet.

40 I lyset af ovenstående betragtninger skal det fjerde anbringende ikke tages til følge, idet det delvist skal forkastes som ugrundet, delvist skal afvises.

Det andet anbringende om tilsidesættelse af begrundelsespligten

41 Til støtte for det andet anbringende om Kommissionens tilsidesættelse af begrundelsespligten har sagsøgerne i det væsentlige fremsat to klagepunkter.

42 For det første har sagsøgerne foreholdt Kommissionen, at den i den anfægtede afgørelse henviste til korrespondancen udvekslet med disse før vedtagelsen af denne afgørelse. Ifølge sagsøgerne skulle alle de betragtninger, som foranledigede Kommissionen til at give afslag på deres anmodning om godtgørelse, have været anført klart i selve ordlyden af den anfægtede afgørelse, således at de kunne få kendskab til begrundelsen for konklusionerne heri, og Retten kan udøve sin prøvelsesret. Eftersom det ifølge sagsøgerne ikke forholder sig således, har de gjort gældende, at Kommissionen tilsidesatte begrundelsespligten fastsat i artikel 296 TEUF.

43 For det andet har sagsøgerne gjort gældende, at det kontrafaktiske scenarie, som Kommissionen benyttede som sammenligning for at beregne de yderligere omkostninger, der kan godtgøres, hvorunder denne institution tog udgangspunkt i hypotesen om, at sagsøgerne til stadighed ville have anvendt en advokat, selv om kontrolundersøgelsen var fortsat i deres egne lokaler frem for i Kommissionens lokaler i Bruxelles, er uforståeligt og ikke udgør en tilstrækkelig begrundelse. For at godtgøre dette kontrafaktiske scenarie støttede Kommissionen sig på en selektivt udvalgt sætning i en skrivelse fra sagsøgerne, hvori de havde anført, at hvis kontrolundersøgelsen var fortsat i deres lokaler, ville de kun lejlighedsvis have anvendt advokater.

44 Sagsøgerne har tilføjet, at det kontrafaktiske scenarie, som Kommissionen anvendte, er unøjagtigt. Kommissionen anførte nemlig ikke grundene til, at den valgte dette blandt de mange mulige kontrafaktiske scenarier, og denne institution gav heller ikke en tilstrækkelig definition heraf. Den præciserede heller ikke reglerne for fortsættelsen af en sådan kontrolundersøgelse, nemlig varigheden heraf, antallet af tilknyttede ansatte eller den fulgte afgangsplan. Uden disse indikationer kunne Kommissionen ikke være sikker på at have anvendt et »rimeligt« kontrafaktisk scenarie for at beregne de yderligere omkostninger, der kan godtgøres, og kunne bestride det af sagsøgerne valgte kontrafaktiske scenarie til beregning af de omkostninger, som disse havde afholdt. Det af Kommissionen anvendte kontrafaktiske scenarie er ifølge sagsøgerne under alle omstændigheder blot hypotetisk. Sagsøgerne har ligeledes gjort gældende, at Kommissionen valgte det kontrafaktiske scenarie, der var mest gunstigt for den selv.

45 Kommissionen har bestridt sagsøgernes argumenter.

46 Det skal i denne henseende bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at den begrundelse, som kræves i henhold til artikel 296, stk. 2, TEUF, skal tilpasses karakteren af den pågældende retsakt og klart og utvetydigt angive de betragtninger, som den institution, der har udstedt den anfægtede retsakt, har lagt til grund, således at de berørte parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, og således at den kompetente retsinstans kan udøve sin prøvelsesret. Begrundelseskravet skal bedømmes i lyset af den konkrete sags omstændigheder, navnlig indholdet af den pågældende retsakt, indholdet af de anførte grunde samt den interesse, som retsaktens adressater og andre, der må anses for umiddelbart og individuelt berørt af retsakten, kan have i begrundelsen. Det kræves ikke, at begrundelsen angiver alle de forskellige relevante faktiske og retlige momenter, da spørgsmålet, om en retsakts begrundelse opfylder kravene efter artikel 296, stk. 2, TEUF, ikke blot skal vurderes i forhold til ordlyden, men ligeledes til den sammenhæng, hvori den indgår, samt alle de retsregler, som gælder på det pågældende område (jf. dom af 23.1.2025, Neos mod Ryanair og Kommissionen, C-490/23 P, EU:C:2025:32, præmis 34 og den deri nævnte retspraksis).

47 Det skal ligeledes bemærkes, at begrundelsespligten udgør et væsentligt formkrav, som bør adskilles fra begrundelsens materielle indhold, der henhører under spørgsmålet om lovligheden af den anfægtede retsakt (dom af 2.4.1998, Kommissionen mod Sytraval og Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, præmis 67, og af 7.3.2002, Italien mod Kommissionen, C-310/99, EU:C:2002:143, præmis 48). En afgørelses begrundelse består i formelt at udtrykke de grunde, som afgørelsen er baseret på. Hvis disse grunde er behæftet med fejl, vil afgørelsens grundlags lovlighed være behæftet med fejl, men det vil dennes begrundelse ikke, idet denne kan være tilstrækkelig, selv om den er udtryk for fejlagtige grunde (dom af 10.7.2008, Bertelsmann og Sony Corporation of America mod Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, præmis 181).

48 I det foreliggende tilfælde fremgår det af den anfægtede afgørelse, at Kommissionen med denne retsakt tog stilling til sagsøgernes anmodning om godtgørelse for yderligere omkostninger, som var påført dem ved fortsættelsen af kontrolundersøgelsen i Kommissionens lokaler i Bruxelles.

49 Det skal nærmere bestemt fastslås, at Kommissionen i den indledende del af den anfægtede afgørelse omtalte sin praksis om, at den, som den allerede havde anført i sin tidligere korrespondance med sagsøgerne, yder godtgørelse for yderligere omkostninger, som de virksomheder, der er underkastet en kontrolundersøgelse, har afholdt alene som følge af fortsættelsen af kontrolundersøgelsen i denne institutions lokaler. Kommissionen forklarede heri ligeledes, at den derfor ikke yder godtgørelse for omkostninger, som en sådan virksomhed under

alle omstændigheder ville have afholdt, hvis kontrolundersøgelsen var fortsat i virksomhedens egne lokaler, og præciserede, at den fandt, at det forholder sig således med hensyn til advokatsalærer.

50 Kommissionen anvendte disse principper på sagsøgernes anmodning om godtgørelse og forklarede efterfølgende i den anfægtede afgørelses punkt 1 med overskriften »[A]dvokatsalærer«, at den af følgende to grunde havde besluttet ikke at yde godtgørelse for de advokatsalærer, for hvilke Red Bull havde fremsat krav om fuld godtgørelse: for det første fordi Red Bull til stadighed var bistået af advokater under kontrolundersøgelsen i sine egne lokaler i marts 2023, hvorfor omkostningerne til advokater ikke var yderligere omkostninger, der kunne tilskrives fortsættelsen af kontrolundersøgelsen i Kommissionens lokaler i Bruxelles, og for det andet fordi Red Bull i sin tidligere korrespondance havde anerkendt, at denne virksomhed ville have benyttet advokater, selv om kontrolundersøgelsen var fortsat i dens egne lokaler.

51 Hvad angår de øvrige omkostninger anførte Kommissionen i den anfægtede afgørelses punkt 2 med overskriften »[Ø]vrige omkostninger«, at den accepterede at yde godtgørelse for de af sagsøgerne krævede omkostninger som aftalt i korrespondancen med disse.

52 Endelig indeholder den anfægtede afgørelse i punkt 3 med overskriften »[R]esumé« en sammenfattende oversigt over de forskellige omkostninger, for hvilke sagsøgerne havde fremsat krav om godtgørelse, idet der ud for hver af de fire poster – dvs. omkostninger til rejse, indkvartering, dagpenge og advokatsalærer – var angivet det beløb, som Kommissionen accepterede at godtgøre.

53 Det følger heraf, at Kommissionens ræsonnement fremgår klart, detaljeret og utvetydigt af den anfægtede afgørelse, således at sagsøgerne kunne få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, og Retten kunne udøve sin prøvelsesret som omhandlet i den retspraksis, der er omtalt i præmis 46 ovenfor, hvorfor denne afgørelse er tilstrækkeligt begrundet og således i overensstemmelse med kravene i artikel 296, stk. 2, TEUF.

54 Det skal endvidere fastslås, at det fremgår af stævningen, at sagsøgerne har kunnet anfægte begrundelsen for den anfægtede afgørelse, og nærmere bestemt afslaget på at yde dem godtgørelse for samtlige de omkostninger til advokater, der var fremsat krav om, hvilket viser, at selv om disse virksomheder ikke var enige heri, kunne de forstå begrundelsen til støtte for Kommissionens konklusioner i den anfægtede afgørelse.

55 Intet andet argument, som sagsøgerne har fremført, kan rejse tvivl om, hvorvidt begrundelsen for den anfægtede afgørelse er tilstrækkelig.

56 For det første skal det med hensyn til klagepunktet om, at Kommissionens henvisninger i den anfægtede afgørelse til korrespondancen forud for vedtagelsen af denne afgørelse fastslås, at alle de betragtninger, der foranledigede Kommissionen til delvist at forkaste sagsøgernes krav om godtgørelse, i modsætning til hvad disse virksomheder har gjort gældende, er anført klart i selve ordlyden af den anfægtede afgørelse, som det fremgår af præmis 49 og 50 ovenfor.

57 Desuden udgør korrespondancen med sagsøgerne forud for vedtagelsen af den anfægtede afgørelse den sammenhæng, hvori denne afgørelse indgår. I overensstemmelse med den retspraksis, der er omtalt i præmis 46 ovenfor, skal der tages hensyn til denne sammenhæng for at afgøre, om Kommissionen i det foreliggende tilfælde har overholdt sin begrundelsespligt.

58 Sagsøgerne kan dermed ikke foreholde Kommissionen, at den i den anfægtede afgørelse henviste til den tidligere korrespondance med disse virksomheder.

59 For det andet skal det med hensyn til klagepunktet om, at det kontrafaktiske scenarie, som Kommissionen anvendte til sammenligning for at beregne de yderligere omkostninger, der kan godtgøres, angiveligt var uforståeligt og utilstrækkeligt begrundet, fastslås, at det fremgår af den anfægtede afgørelse, at dette kontrafaktiske scenarie beskrives som svarende til det tilfælde, hvor kontrolundersøgelsen ville være fortsat i sagsøgernes lokaler.

60 I den anfægtede afgørelse forklarede Kommissionen nemlig, at den havde besluttet at yde sagsøgerne godtgørelse for de omkostninger, som var opstået alene som følge af fortsættelsen af kontrolundersøgelsen i denne institution lokaler i Bruxelles, med undtagelse af de omkostninger, som disse virksomheder under alle omstændigheder skulle have afholdt, hvis kontrolundersøgelsen var fortsat i deres egne lokaler. Hvad angår advokatsalærer præciserede Kommissionen, at disse ikke udgør sådanne yderligere omkostninger, eftersom de under alle omstændigheder skulle have været afholdt, hvis kontrolundersøgelsen var fortsat i sagsøgernes lokaler.

61 Det følger heraf, at dette kontrafaktiske scenarie, i modsætning til hvad sagsøgerne har gjort gældende, er beskrevet tilstrækkeligt forståeligt og begrundet i den anfægtede afgørelse.

62 I denne henseende skal det ligeledes bemærkes, at et sådant kontrafaktisk scenarie pr. definition er hypotetisk, hvilket sagsøgerne selv har medgivet, eftersom kontrolundersøgelsen i virkeligheden fortsatte i Kommissionens lokaler i Bruxelles. Det kan ikke kræves, at Kommissionen fastlægger et »rimeligt« kontrafaktisk scenarie, eller at denne institution skal anføre flere konkrete detaljer om dette i den anfægtede afgørelse.

63 Endelig skal det fastslås, at spørgsmålet om, hvilket kontrafaktisk scenarie der er det mest sandsynlige eller det mest »rimelige«, henhører under rigtigheden af den anfægtede afgørelse og dermed er irrelevant inden for rammerne af et anbringende om manglende begrundelse, som det fremgår af den retspraksis, der er omtalt i præmis 47 ovenfor. For så vidt som de argumenter, som sagsøgerne har fremført for at godtgøre, at de i fuldt omfang kunne have sikret fortsættelsen af kontrolundersøgelsen internt, hvis denne var fortsat i deres lokaler, eller at det af Kommissionen anvendte kontrafaktiske scenarie er urigtigt eller det mest fordelagtige for denne institution, er disse argumenter følgelig irrelevante i forbindelse med dette anbringende, eftersom de vedrører rigtigheden af den anfægtede afgørelse og ikke begrundelsen herfor.

64 Henset til ovenstående betragtninger skal det andet anbringende forkastes, uden at det er nødvendigt at vedtage den af sagsøgerne begærede foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse i medfør af artikel 89, stk. 3, litra d), i Rettens procesreglement.

Det første anbringende om, at det var ulovligt at give afslag på godtgørelse for yderligere omkostninger, eftersom det var uforholdsmæssigt at fortsætte kontrolundersøgelsen i Kommissionens lokaler i Bruxelles

65 Sagsøgerne har gjort gældende, at Kommissionen tilsidesatte proportionalitetsprincippet fastsat i artikel 5, stk. 4, TEU, idet den besluttede at fortsætte kontrolundersøgelsen i sine lokaler i Bruxelles. Ifølge sagsøgerne bidrog fortsættelsen af kontrolundersøgelsen i Bruxelles nemlig hverken til denne undersøgelses effektivitet eller gjorde det muligt at undgå et uforholdsmæssigt stort indgreb i Red Bulls drift. Varigheden af en sådan fortsættelse var i øvrigt uforholdsmæssigt

lang og kun nødvendiggjort af den omstændighed, at Kommissionen havde anmodet om samlede oplysninger uden nogen forudgående undersøgelse af relevansen eller en forudgående sortering af en uforholdsmæssig størrelse på i alt 16,6 terabytes. Ifølge sagsøgerne var fortsættelsen af kontrolundersøgelsen i Kommissionens lokaler i Bruxelles i sig selv uforholdsmæssig og skabte de store omkostninger, for hvilke de har fremsat krav om godtgørelse. Sagsøgerne har gjort gældende, at Kommissionens afslag på at yde godtgørelse for alle de omkostninger, der er fremsat krav om, derfor er ulovligt.

66 Kommissionen har bestridt sagsøgernes argumenter og gjort gældende, at det første anbringende skal afvises.

67 Det skal i denne henseende bemærkes, at proportionalitetsprincippet ifølge fast retspraksis indebærer, at EU-institutionernes retsakter ikke må overskride grænserne for, hvad der er egnet og nødvendigt for at nå det forfulgte formål, og således at der, når der kan vælges mellem flere egnede foranstaltninger, skal vælges den mindst indgribende foranstaltning, og de forvoldte ulemper ikke må være uforholdsmæssige i forhold til de tilsigtede mål (dom af 8.3.2007, France Télécom mod Kommissionen, T-339/04, EU:T:2007:80, præmis 117, og af 25.11.2014, Orange mod Kommissionen, T-402/13, EU:T:2014:991, præmis 22).

68 I det foreliggende tilfælde skal det fastslås, at de argumenter, som sagsøgerne har fremført til støtte for det første appelanbringende, er rettet mod Kommissionens afgørelse om at fortsætte kontrolundersøgelsen i sine egne lokaler og ikke mod den afgørelse, der er anfægtet i denne sag.

69 Selv om sagsøgerne har anført, at fortsættelsen af kontrolundersøgelsen i Kommissionens lokaler i Bruxelles efter deres opfattelse var uforholdsmæssig, har de på ingen måde forklaret, hvorledes den anfægtede afgørelse i sig selv er uforholdsmæssig. Med andre ord tilsigter de argumenter, som sagsøgerne har fremført i denne henseende, selv om det første anbringende er støttet på en angivelig tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet, ikke at godtgøre, at den anfægtede afgørelse gik ud over, hvad der var nødvendigt for at nå det tilsigtede formål med vedtagelsen heraf, nemlig fastlæggelse af de yderligere omkostninger, som alene skyldtes fortsættelsen af kontrolundersøgelsen i Kommissionens lokaler i Bruxelles, for hvilke der derfor var grundlag for denne institutions godtgørelse.

70 Det første anbringende skal derfor forkastes som irrelevant, uden at det er fornødent at tage stilling til formaliteten som bestridt af Kommissionen eller i medfør af procesreglementets artikel 89, stk. 3, litra d), vedtage den af sagsøgerne begærede foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse.

Det tredje anbringende om en retlig fejl ved fortolkningen af begrebet »yderligere omkostninger« som omhandlet i dom af 16. juli 2020, Nexans France og Nexans mod Kommissionen (sag C-606/18 P) og et urigtigt skøn

71 Det tredje anbringende vedrører i det væsentlige Kommissionens retlige fejl ved fortolkningen af begrebet »yderligere omkostninger« som omhandlet i præmis 90 i dom af 16. juli 2020, Nexans France og Nexans mod Kommissionen (C-606/18 P, EU:C:2020:571), og et urigtigt skøn, som foranledigede denne institution til at give afslag på fuld godtgørelse for de advokatsalærer, som sagsøgerne havde fremsat krav om.

72 Hvad angår den angivelige retlige fejl har sagsøgerne gjort gældende, at Kommissionens standpunkt, hvorefter advokatsalærer principielt ikke udgør »yderligere omkostninger« som omhandlet i præmis 90 i dom af 16. juli 2020, Nexans France og Nexans mod Kommissionen (C-606/18 P, EU:C:2020:571), da disse omkostninger også skulle have været afholdt, hvis kontrolundersøgelsen var fortsat i sagsøgernes lokaler, savner grundlag. En sådan fortolkning af begrebet »yderligere omkostninger« er for restriktiv og i strid med ovennævnte dom.

73 Med hensyn til det angiveligt urigtige skøn har sagsøgerne anført, at fortsættelsen af kontrolundersøgelsen i Kommissionens lokaler medførte betydelige vanskeligheder for dem, eftersom de ikke har et kontor i Bruxelles, og de ikke kunne sende nøglepersonale hertil for en længere periode. Henset til disse vanskeligheder var sagsøgerne tvunget til at give fuldmagt til endnu et advokatkontor, der har et kontor på stedet, ud over det østrigske advokatkontor, der normalt bistår disse virksomheder. Anvendelsen af disse yderligere advokater skabte ekstraudgifter, som kunne have været undgået, hvis kontrolundersøgelsen var fortsat i sagsøgernes lokaler, eftersom en sådan kontrolundersøgelse ikke ville have varet så længe i dette tilfælde. Ifølge sagsøgerne udgør salæret opkrævet af disse advokater derfor i det hele »yderligere omkostninger«.

74 Sagsøgerne har nemlig gjort gældende, at hvis kontrolundersøgelsen var fortsat i deres lokaler, ville de for at sikre fortsættelsen heraf have rådet over det nødvendige, flersprogede personale med tilstrækkelig juridisk uddannelse, som de derimod ikke kunne mobilisere i Bruxelles. Dette personale kunne tilknyttes kontrolundersøgelsen efter en rotationsordning, således at sagsøgerne helt og holdent internt kunne have sikret fortsættelsen af denne kontrolundersøgelse, ligesom de herefter kun lejlighedsvis ville have haft behov for at anvende advokater.

75 Endelig har sagsøgerne subsidiært tilføjet, at hvis deres argumentation ikke tages til følge, skal det under alle omstændigheder fastslås, at de omkostninger, der er afholdt for at give fuldmagt til et andet advokatkontor, udgør »yderligere omkostninger«, eftersom dette advokatkontor ikke ville have fået fuldmagt, hvis kontrolundersøgelsen var fortsat i sagsøgernes lokaler.

76 Kommissionen har bestridt sagsøgernes argumenter.

77 Det fremgår i denne henseende af dom af 16. juli 2020, Nexans France og Nexans mod Kommissionen (C-606/18 P, EU:C:2020:571), at Kommissionens mulighed for at fortsætte kontrollen af en virksomheds bøger og andre forretningspapirer i henhold til artikel 20, stk. 2, litra b), i forordning nr. 1/2003 i sine lokaler i Bruxelles, er underlagt en konstatering af, at en sådan fortsættelse ikke fører til en tilsidesættelse af retten til forsvar og ikke udgør et yderligere indgreb i de berørte virksomheders rettigheder i forhold til det indgreb, som ligger i, at der gennemføres en kontrolundersøgelse i deres lokaler. Der må fastslås et sådant indgreb, hvis fortsættelsen af denne undersøgelse i Kommissionens lokaler i Bruxelles for den virksomhed, der var genstand for kontrolundersøgelsen, medførte yderligere omkostninger, der alene opstod som følge af denne fortsættelse. Det følger heraf, at Kommissionen, når fortsættelsen kan give anledning til sådanne yderligere omkostninger, kun kan foretage denne, hvis den accepterer at godtgøre disse omkostninger, såfremt den berørte virksomhed forelægger den en behørigt begrundet anmodning herom.

78 I det foreliggende tilfælde skal det afklares, om Kommissionen begik en retlig fejl eller anlagde et urigtigt skøn, som sagsøgerne har gjort gældende, ved at give afslag på at yde disse virksomheder godtgørelse for samtlige advokatsalærer, som de havde afholdt for ydelser leveret i forbindelse med den kontrolundersøgelse, der fortsatte i Kommissionens lokaler i Bruxelles.

79 Hvad angår den angivelige retlige fejl skal det bemærkes, at Kommissionen i den anfægtede afgørelse, sammenholdt med den tidligere korrespondance med sagsøgerne, fortolkede begrebet »yderligere omkostninger« som omhandlet i præmis 90 i dom af 16. juli 2020, Nexans France og Nexans mod Kommissionen (C-606/18 P, EU:C:2020:571), således at dette begreb principielt ikke omfatter de advokatsalærer i forbindelse med fortsættelsen af kontrolundersøgelsen, som den berørte virksomhed under alle omstændigheder ville have afholdt, hvis denne kontrolundersøgelse var fortsat i dens egne lokaler.

80 Det fremgår i denne henseende af præmis 90 i dom af 16. juli 2020, Nexans France og Nexans mod Kommissionen (C-606/18 P, EU:C:2020:571) (jf. præmis 77 ovenfor), at to kriterier skal være opfyldt, for at visse omkostninger kan kvalificeres som »yderligere omkostninger, der alene opstod som følge af [fortsættelsen af en kontrolundersøgelse i Kommissionens lokaler i Bruxelles]«.

81 For det første skal det således efterprøves, om de omkostninger, som sagsøgerne har fremsat krav om, kan kvalificeres som »yderligere« i lyset af denne retspraksis.

82 Det skal af anvendelsen af adjektivet »yderligere« udledes, at de omhandlede omkostninger er dem, der fremstår som et supplement til det tidligere, begrundede og faktuelle benchmark, som en kontrolundersøgelse som den, der fandt sted i den berørte virksomheds lokaler, udgør. Der skal følgelig være tale om omkostninger, som føjer sig til dem, der ville være blevet afholdt i forbindelse med en kontrolundersøgelse i den berørte virksomheds lokaler.

83 I modsætning til hvad sagsøgerne har gjort gældende, ville Domstolen, såfremt den havde villet henvise til samtlige de af virksomheden afholdte omkostninger, som Kommissionen skal yde godtgørelse for som følge af beslutningen om at fortsætte kontrolundersøgelsen i denne institutions lokaler, i præmis 90 i dom af 16. juli 2020, Nexans France og Nexans mod Kommissionen (C-606/18 P, EU:C:2020:571), endvidere ikke have anvendt adjektivet »yderligere«, som forudsætter, at der er tale om andre omkostninger end dem, som virksomheden ville have afholdt, hvis kontrolundersøgelsen var fortsat i denne virksomheds lokaler.

84 Det skal ligeledes bemærkes, at det af Domstolen anvendte adjektiv »yderligere« ikke kræver, at det påvises, at de afholdte omkostninger er uforholdsmæssige eller for store, men alene at sådanne omkostninger står i tillæg til dem, som ville have været afholdt, hvis kontrolundersøgelsen var fortsat i den berørte virksomheds lokaler.

85 For det andet skal det efterprøves, om de omkostninger, for hvilke sagsøgerne har fremsat krav om godtgørelse, kan kvalificeres som »alene opst[ået] som følge af« fortsættelsen af kontrolundersøgelsen i Kommissionens lokaler, fortsat i lyset af dom af 16. juli 2020, Nexans France og Nexans mod Kommissionen (C-606/18 P, EU:C:2020:571).

86 Det skal af anvendelsen af udtrykket »alene opst[ået] som følge af« i præmis 90 i dom af 16. juli 2020, Nexans France og Nexans mod Kommissionen (C-606/18 P, EU:C:2020:571), udledes, at der kræves en eksklusiv årsagsforbindelse mellem på den ene side de omhandlede omkostninger og på den anden side fortsættelsen af kontrolundersøgelsen i Kommissionens lokaler, hvilket sagsøgerne i øvrigt har anerkendt i replikken.

87 Det følger heraf, at de omhandlede omkostninger er dem, der alene er afholdt som følge af fortsættelsen af kontrolundersøgelsen i Kommissionens lokaler, hvilket indebærer, at omkostninger, der under alle omstændigheder ville have været afholdt, hvis kontrolundersøgelsen var fortsat i den berørte virksomheds lokaler, er udelukket.

88 Hvad nærmere bestemt angår advokatsalærer fremgår det af det ovenfor anførte, at alene »yderligere« advokatsalærer, som ikke ville have været afholdt i tilfælde af en kontrolundersøgelse i den berørte virksomheds lokaler og alene er knyttet til fortsættelsen af kontrolundersøgelsen i Kommissionens lokaler, kan kvalificeres som »yderligere« som omhandlet i præmis 90 i dom af 16. juli 2020, Nexans France og Nexans mod Kommissionen (C-606/18 P, EU:C:2020:571).

89 Det skal i denne henseende fastslås, at valget af at benytte advokater under en kontrolundersøgelse, som Kommissionen gennemfører i henhold til artikel 20, stk. 4, i forordning nr. 1/2003, henhører under den berørte virksomheds forsvarsstrategi, eftersom denne bestemmelse ikke forpligter til at være bistået af advokater (jf. i denne retning dom af 27.9.2012, Koninklijke Wegenbouw Stevin mod Kommissionen, T-357/06, EU:T:2012:488, præmis 226). Det følger heraf, at hvis den berørte virksomhed beslutter at give advokater fuldmagt til at bistå den under en sådan kontrolundersøgelse, ændrer det forhold, at denne undersøgelse fortsættes i Kommissionens lokaler, intet vedrørende omkostningerne til advokatsalærer. Hvis Kommissionen beslutter, at en sådan kontrolundersøgelse skal fortsætte i denne institutions lokaler, udgør advokatsalærer i forbindelse med denne fortsættelse for en virksomhed, som havde besluttet at lade sig bistå af advokater under en kontrolundersøgelse, ikke normalt yderligere omkostninger, eftersom de ydelser, som advokaterne skal levere, principielt er de samme, uanset hvor kontrolundersøgelsen finder sted. Eftersom disse ydelser ligeledes ville være blevet leveret, hvis kontrolundersøgelsen var fortsat i den berørte virksomheds lokaler, har advokatsalærerne i forbindelse hermed principielt ikke en eksklusiv årsagsforbindelse med fortsættelsen af denne kontrolundersøgelse i Kommissionens lokaler.

90 I det foreliggende tilfælde er det, eftersom sagsøgerne valgte at lade sig bistå af advokater under kontrolundersøgelsen i deres egne lokaler, ikke påvist, at der er en eksklusiv årsagsforbindelse mellem fortsættelsen af kontrolundersøgelsen i Kommissionens lokaler i Bruxelles og salærerne til de advokater, der bistod disse virksomheder under denne kontrolundersøgelse.

91 Henset til den forsvarsstrategi, som sagsøgerne gennemførte, er Kommissionens fortolkning af begrebet »yderligere omkostninger«, hvorefter dette begreb principielt udelukker advokatsalærer, som er opkrævet for ydelser gennemført som led i fortsættelsen af en kontrolundersøgelse i denne institutions lokaler, idet disse omkostninger ligeledes ville have været afholdt, hvis kontrolundersøgelsen var fortsat i sagsøgernes lokaler, i modsætning til hvad sagsøgerne har anført, hverken uden grundlag eller i strid med dom af 16. juli 2020, Nexans France og Nexans mod Kommissionen (C-606/18 P, EU:C:2020:571).

92 Det skal endvidere fastslås, at Kommissionens fortolkning af begrebet »yderligere omkostninger«, i modsætning til hvad sagsøgerne har gjort gældende, heller ikke er restriktiv i lyset af bl.a. dom af 16. juli 2020, Nexans France og Nexans mod Kommissionen (C-606/18 P, EU:C:2020:571).

93 Det fremgår nemlig af den anfægtede afgørelse, sammenholdt med korrespondancen med sagsøgerne, at Kommissionen ikke kategorisk udelukkede, at visse advokatsalærer kunne anses for at være »yderligere omkostninger«. Kommissionen kræver blot, at den berørte virksomhed skal godtgøre, at de advokattjenester, som er omhandlet af de salærer, for hvilke virksomheden

fremsætter krav om godtgørelse, ikke ville være blevet leveret, hvis kontrolundersøgelsen var fortsat i denne virksomheds lokaler, hvilket på ingen måde er uforholdsmæssigt. Det fremgår nemlig af præmis 90 i dom af 16. juli 2020, Nexans France og Nexans mod Kommissionen (C-606/18 P, EU:C:2020:571), at Kommissionen yder godtgørelse for yderligere omkostninger, når den berørte virksomhed forelægger den en »behørigt begrundet« anmodning herom.

94 Det følger af det ovenstående, at sagsøgerne ikke har godtgjort, at Kommissionens fortolkning i den anfægtede afgørelse af begrebet »yderligere omkostninger« udgjorde en retlig fejl.

95 Hvad angår det angiveligt urigtige skøn skal det indledningsvis bemærkes, at sagsøgerne under den procedure, der gik forud for vedtagelsen af den anfægtede afgørelse, kun krævede, at Kommissionen skulle yde fuldstændig godtgørelse for de advokatsalærer, der var afholdt i forbindelse med fortsættelsen af kontrolundersøgelsen i denne institutions lokaler, idet de støttede sig på den situation, hvor kontrolundersøgelsen, hvis den var fortsat i disse virksomheders lokaler, fuldt ud ville være blevet fulgt internt af deres flersprogede personale med tilstrækkelig juridisk uddannelse. Eftersom der ifølge sagsøgerne ikke ville være blevet afholdt noget advokatsalær i denne situation som følge af den fuldstændige interne ledsagelse, har disse virksomheder gjort gældende, at advokatsalærerne i forbindelse med fortsættelsen af kontrolundersøgelsen i Kommissionens lokaler i Bruxelles i deres helhed udgør »yderligere omkostninger«, som denne institution skal yde godtgørelse for.

96 Det skal i denne henseende indledningsvis fastslås, at den situation, hvor kontrolundersøgelsen fuldt ud følges internt, ikke svarer til afviklingen af den kontrolundersøgelse i sagsøgernes lokaler, som disse var underlagt i marts 2023, hvor de i såvel Fuschl am See som i Amsterdam og Paris var bistået af advokater. I denne forbindelse har sagsøgerne, som Kommissionen med føje har anført, ikke gyldigt påvist, at de, efter at de havde været bistået af advokater under hele kontrolundersøgelsens varighed i deres lokaler, ville have kunnet organisere sig således, at de kunne have sikret en fuldstændig intern ledsagelse af kontrolundersøgelsen, hvis denne var fortsat i disse virksomheders lokaler.

97 Selv om sagsøgerne har gjort gældende, at deres ansatte selvstændigt kunne have sikret, at kontrolundersøgelsen blev fulgt, hvis denne undersøgelse var fortsat i disse virksomheders lokaler, har de desuden på ingen måde angivet grunden til, at de ikke kunne benytte disse ansatte til rent faktisk at følge kontrolundersøgelsen i Kommissionens lokaler i Bruxelles ved enten at være til stede eller på afstand, herunder ved anvendelse af en rotationsordning. Det skal fastslås, at selv om visse af sagsøgernes ansatte var til stede i Bruxelles, indfandt de sig imidlertid ikke i Kommissionens lokaler. Dette bekræfter Kommissionens standpunkt, hvorefter det var usandsynligt, at kontrolundersøgelsen ville blive fulgt fuldstændigt internt, således at sagsøgerne ville have anmodet om advokaters tilstedeværelse, hvis denne kontrolundersøgelse var fortsat i disse virksomheders lokaler.

98 Endelig skal det ligeledes bemærkes, at sagsøgerne selv flere gange – såvel i korrespondancen med Kommissionen før vedtagelsen af den anfægtede afgørelse som i forbindelse med denne sag – har anerkendt, at de i hvert fald lejlighedsvis ville have anvendt advokater, selv om kontrolundersøgelsen var fortsat i disse virksomheders lokaler. Sagsøgerne kan således ikke uden at modsige sig selv gøre gældende, at de i fuldt omfang ville have sikret, at kontrolundersøgelsen blev fulgt internt, og at de helt ville have undladt advokatbistand, hvis denne undersøgelse var fortsat på stedet.

99 Kommissionen anlagde følgelig ikke et urigtigt skøn, da den i den anfægtede afgørelse i lyset af den tidligere korrespondance med sagsøgerne, fastslog, at forudsætningen for, at kontrolundersøgelsen fuldt ud ville blive fulgt internt, hvis den var fortsat i disse virksomheders lokaler, hvilken forudsætning nævnte virksomheder har støttet sig på for at fremsætte krav om fuldstændig godtgørelse af advokatsalærer i forbindelse med fortsættelsen af kontrolundersøgelsen i Kommissionens lokaler, var usandsynlig og skulle afvises. Det skal i øvrigt bemærkes, at Kommissionen aldrig har anført, at graden af advokatbistand ville have været af samme omfang under hele kontrolundersøgelsen, hvis denne undersøgelse var fortsat i sagsøgernes lokaler. Kommissionen fandt blot med føje, at sagsøgerne i en sådan situation i hvert fald i et vist omfang ville have fortsat med at lade sig bistå af advokater.

100 Endelig skal det for så vidt angår sagsøgernes subsidiære argument om, at omkostningerne afholdt som følge af den fuldmagt, som blev givet til det andet advokatkontor, i hvert fald skal anses for at være »yderligere omkostninger«, fastslås, at disse virksomheder i proceduren forud for vedtagelsen af den anfægtede afgørelse aldrig søgte at påvise, at alene visse advokatsalærer skulle godtgøres, og aldrig fremsatte krav om delvis godtgørelse for sådanne salærer. Det forholder sig således, selv om Kommissionen for at vurdere, om de advokatsalærer, der var fremsat krav om, delvist kunne anses for at være »yderligere omkostninger«, ved skrivelse udtrykkeligt havde anmodet disse virksomheder om at fremlægge en »fuldstændig beskrivelse af advokatsalærerne, herunder advokaternes navne, de leverede ydelser, den gældende timesats, en beskrivelse af de afgivne råd og en begrundelse for, at disse råd blev givet alene med henblik på at følge kontrolundersøgelsen og ikke for alle kontrolundersøgelser, der foretages på stedet«. Sagsøgerne, som har opretholdt deres synspunkt, der udelukkende tilsigter fuld godtgørelse for de advokatsalærer, som de har fremsat krav om, leverede aldrig en sådan beskrivelse til Kommissionen.

101 På denne baggrund kan Kommissionen ikke foreholdes, at den i den anfægtede afgørelse ikke indrømmede sagsøgerne delvis godtgørelse for disse virksomheders advokatsalærer, som disse blev afholdt for at give fuldmagt til et andet advokatkontor, der havde kontor i Bruxelles.

102 Det skal i øvrigt bemærkes, at sagsøgerne i denne sag som svar på Rettens skriftlige og mundtlige spørgsmål udtrykkeligt har bekræftet, at de udelukkende ønsker fuld godtgørelse for de advokatsalærer, for hvilke de havde fremsat krav over for Kommissionen, og ikke kan acceptere en delvis godtgørelse for disse.

103 Det følger af det ovenstående, at det skal fastslås, at sagsøgernes subsidiære argument, hvormed disse virksomheder har gjort gældende, at visse af de advokatsalærer, som de har afholdt, i det mindste skal anses for at være »yderligere omkostninger«, er ugrundet og skal forkastes, uden at det er fornødent at tage stilling til den af Kommissionen anfægtede formalitet herved.

104 På baggrund af det ovenfor anførte skal det tredje anbringende forkastes, og Kommissionen dermed frifindes i det hele.

Sagsomkostninger

105 Ifølge procesreglementets artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgerne har tabt sagen, bør det pålægges dem at betale sagsomkostningerne i overensstemmelse med Kommissionens påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Første Afdeling, sat med fem dommere):

1) **Europa-Kommissionen frifindes.**

2) **Red Bull GmbH, Red Bull France SASU og Red Bull Nederland BV betaler sagsomkostningerne.**

Buttigieg Schwarcz Kancheva

Tichy-Fisslberger Bestagno

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 22. april 2026.

Underskrifter